

[Einer Jensen.]

Kr. Og man kan vel ikke med Rimelighed forlange, og heller ingen tror vel paa, at det skulde være muligt for den at oprette en Krisefond, ikke mindst under Hensyn til Arbejdsmændenes Lønninger, som for mange Tusinder ligger nede under 1 Kr. i Timen.

Man har baade ved Loven af 1924, hvor man foretog en Nedsættelse af Statens og Kommunernes Tilskud, og ved den sidst vedtagne Lov forringet Tilskuddet, saa at denne Kasse maa have et Kontingent af næsten 2 Kr. om Ugen. Hvis man f. Eks. vil se paa Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse, er Forholdet det, at den har et Medlemsantal af omkring 80 000, og den har i de sidste Aar haft 52 629 af disse arbejdsløse i kortere eller længere Tid, og selv i den Periode, hvor Medlemmerne er arbejdsløse, maa de, som sagt, betale deres Kontingent. Denne Arbejdsløsheds-kasse har i Sønderjylland 2 695 Medlemmer, hvoraf de 1 659 er arbejdsløse, eller henimod 62 pCt., og noget lignende gælder for øvrigt flere andre dernede. Jeg forstaaer derfor ikke, at man kan tro, at det kan gaa i Fred og Ro, naar de arbejdsløse fortsat skal sulte. Mange Kommuner har ganske vist anspændt sig, nogle stærkere end andre, og ikke mindst Københavns Kommune, men at det i Kommuner, hvor man intet gør, end ikke betaler Arbejdsløshedsunderstøttelse, skulde kunne gaa i Fred og Ro, og at man ganske roligt skulde kunne føre Tusinder over paa Fattigvæsenet, tillader jeg mig at tvivle om.

Den ærede Ordfører var saa venlig at oplyse os om, at adskillige Kommuner var bedre stillet end andre, nogle Kommuner havde faa arbejdsløse og ikke mange store Skatteydere, hvorimod andre ganske vist havde mange arbejdsløse, men til Gengæld ogsaa mange store Skatteydere. Jeg vil dertil sige, at det modsatte kan ogsaa være Tilfældet, og det er vel i de fleste Tilfælde saaledes, at de Kommuner, der har mange arbejdsløse, har forholdsvis faa store Skatteydere.

I Gaar havde Udvalget vedrørende Krisehjælp til de arbejdsløse Besøg af en Deputation repræsenterende de statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser. De kom til os med en indstændig Henstilling om, at Regeringen og Rigsdagen ikke vilde nægte deres Medvirkning til Støtte af de arbejdsløse, foreløbig ved midlertidig Hjælp, indtil det var muligt at fremskaffe Arbejde. Og man kunde vel have ventet efter de Oplysninger, de gav, at der havde været noget mere Forstaaelse i den ærede Ordførers Udtalelser i Dag. Ved en Opgørelse den

23. September 1927 viste det sig, at vi havde 47 178 arbejdsløse. Deraf oppebar de 14 908 vedtægtsmæssig Understøttelse og de 13 427 fortsat Hjælp, medens 8 687 var uden Understøttelse. Statistisk Departement har bearbejdet det Materiale, der blev indsamlet den Gang, og har opgjort det samlede Antal, der den 23. September var uden Understøttelse, til ca. 14 000. Dertil kom, at der pr. 1. Oktober ved Ophævelsen af den ekstraordinære Understøttelse kom 10 000 til, saaledes at det samlede Antal, der var uden Understøttelse i Løbet af Oktober Maaned var ca. 24 000. Hvis man tager en Opgørelse beregnet paa tilsvarende Grundlag pr. 6. Januar, da Arbejdsanvisningskontorenes Opgørelse viste 92 389 arbejdsløse, saa vil man se, at der efter samme Maalestok vilde være ca. 50 000 uden Understøttelse, med Undtagelse naturligvis af den Hjælp, der ydes gennem Hjelpekasserne. Det vil sige, at da der maa regnes med, at ca. 59 pCt. af dem er Familieforsørgere, var mellem 140 000 og 150 000 danske Medborgere omkring den 6. Januar uden nogen som helst Understøttelse udover de Beløb, som var stillet til Raadighed fra Hjelpekasserne.

Nu ved man, at den højtærede Indenrigsminister ikke een, men mange Gange har udtalt sin Misbilligelse af den Maade, paa hvilken Hjelpekasserne er traadt til for at hjælpe de arbejdsløse, og af den Maade, paa hvilken Kommunerne havde overtaget den Byrde at forsørge de arbejdsløse, som Staten havde skubbet fra sig, og her vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Venstre, at det har man naturligvis gjort ud fra det Synspunkt, at det er billigere at hjælpe Folk gennem Hjelpekasserne, end det er at lade være at hjælpe og saa skubbe dem over paa Fattigvæsenet. Det bliver en langt større og langt dyrere Foranstaltning for Kommunerne, og derfor er det saa naturligt, at Kommunerne er traadt til her. Dette gælder jo ikke alene socialdemokratisk styrede Kommuner, ogsaa andre Kommuner har forstaaet, at det var langt det billigste for dem og langt det største Hensyn at tage til Skatteyderne at hjælpe gennem Hjelpekasserne frem for at skubbe de arbejdsløse over paa Fattigvæsenet.

Denne Opgørelse af Antallet af arbejdsløse viser altsaa, at den Situation, vi er inde i, er lige saa alvorlig som den Situation, vi var inde i 1922, og det forekommer mig, at man maatte have Lov til at tro, at Flerparten, bestaaende af Venstre og de Konservative, maatte forstaa, at den Nødvendighed, der var til Stede i 1917, da den første